

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** v řízení vedeném pod sp. zn. KUUK/089683/2020/3 **vydat rozhodnutí do 15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **2 000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou včasně podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevyřídil její žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ze dne 28. 5. 2020 v části, v níž žádala o označení všech Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správních orgánů a poskytnutí písemností zachycujících vyřízení podnětu JUDr. Jana Waltera ze dne 22. 2. 2017 označeného jako „X – provoz pilařského závodu od 21. 12. 2015 do 19. 2. 2017“ (dále i jen „podnět“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 28. 5. 2020 požádala žalovaného o poskytnutí veškerých informací týkajících se podnětu JUDr. Jana Waltera ze dne 22. 2. 2017, označeného jako „X – provoz pilařského závodu od 21. 12. 2015 do 19. 2. 2017“. Dále požádala o označení všech správních orgánů, které podnět vyřizovaly, uvedení doby, od kdy do kdy byly k vyřízení příslušné a dále požádala o poskytnutí veškerých usnesení podle § 131 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydaných v souvislosti s vyřizováním podnětu. Dne 8. 6. 2020 obdržela sdělení žalovaného, v němž bylo uvedeno, že podání JUDr. Jana Waltera ze dne 22. 2. 2017 prvotně obdržel stavební úřad Městského úřadu Vejprty, který jej z důvodu podjatosti postoupil nadřízenému orgánu, který podnět spolu s dalšími podáními vyřídil dne 19. 10. 2017. Dále žalobkyně obdržela rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020, č. j. KUUK/094009/2020UPS, kterým byla žádost částečně odmítnuta z důvodu neexistence informace. Žalobkyně měla za to, že její žádost nebyla vyřízena v části, v níž žádala o poskytnutí informace od kdy do kdy trvala příslušnost správních orgánů. Dne 15. 6. 2020 proto podala na postup žalovaného stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Žalobkyně obdržela rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 1. 7. 2020, č. j. MMR-34206/2020-83/1620, kterým byl postup žalovaného potvrzen. Žalobkyně uzavřela, že bezvýsledně vyčerpala dostupné prostředky ochrany, přesto se požadované informace nedočkala, neboť předmět žádosti stále není vyřízen v části, v níž žádala o poskytnutí písemností zachycujících změny v příslušnosti k vyřízení podnětu, když žalovaný tyto písemnosti neposkytl, ani žádost v této části neodmítl. Doplnila, že k otázce formy soudní ochrany se v případě potvrzení postupu povinného subjektu nadřízeným správním orgánem vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, a k formulaci výroku rozsudku ve věci ochrany proti nečinnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2009, č. j. 4 Ans 15/2009-56.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž popsal průběh řízení s tím, že příslušným k vyřízení podnětu byl stavební úřad Městského úřadu Vejprty. Z důvodu podjatosti však byl podnět spolu s dalšími podněty předán dne 28. 8. 2017 nadřízenému orgánu (žalovanému). Žalovaný sdružil podnět s podobnými písemnostmi do spisové složky zn. P-82/UPS/2017 a opatřením ze dne 19. 10. 2017, č. j. P-82/UPS/2017/3, podání vyřídil. Zopakoval, že vycházel ze své příslušnosti jako nadřízeného správního orgánu, nikoliv ze změny příslušnosti ve smyslu § 131 správního řádu. Trval na tom, že jako povinný subjekt ve věci vyřízení žádosti o poskytnutí informace dle InfZ nebyl nečinný, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně ve své replice zdůraznila, že v přípise žalovaného ze dne 8. 6. 2020, č. j. KUUK/094009/2020UPS, jsou uvedena jen data 22. 2. 2017 – kdy byl podnět učiněn,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. 8. 2017 – kdy měl být podnět předán žalovanému a 19. 10. 2017 – kdy měl žalovaný podnět vyřídit. Podle žalobkyně tato data nevypovídají o tom, kdy zanikla příslušnost Městského úřadu Vejprty k vyřízení podnětu a kdy vznikla příslušnost žalovaného. Doplnila, že je majitelkou rekreační chalupy v obci X, a má proto oprávněný zájem na nerušeném užívání této nemovitosti. Od přelomu let 2009 a 2010 byl její nerušený zájem dotčen hlukovými imisemi produkovány provozem blízkého pilařského závodu. Obrátili se proto se synem a dalšími osobami bydlícími v blízkosti pilařského závodu na advokáta, který zjistil, že objekt na parc. č. st. „X“ v k. ú. X je určen k užívání stavebními předpisy jako skladiště. Povolení pro účely dřevovýroby bylo objektu uděleno od 21. 10. 2014 do 21. 11. 2015 a podruhé ode dne 5. 1. 2017 do 25. 6. 2017. Právní zástupce žalobkyně na tyto nedostatky opakovaně upozorňoval a doplňoval své podněty o nové důkazy. Odmítla, že by podanou žalobou nebyl sledován cíl, k němuž je soudní řízení určeno, a to vydání požadovaného rozhodnutí. Trvala na tom, že žalovaný byl nečinný, což nemohla předvídat. Zdůraznila, že pouze v případě, že by někdo žádal o informace bez jakéhokoli veřejného či soukromého zájmu, pak by se jednalo o šikanózní výkon práva. Závěrem podotkla, že informace nemohla získat nahlédnutím do správního spisu, neboť podání podnětu ke stíhání správního deliktu nezakládá jeho účastenství v řízení.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobkyně vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobkyni vyhovět.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace. Jednotlivec se však stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním této stížnosti jako prostředku ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. proti povinnému subjektu. Žalobkyně se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.
10. Soud ze spisového materiálu zjistil obsah žádosti o informace ze dne 28. 5. 2020 a stížnosti na postup žalovaného podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ ze dne 15. 6. 2020 tak, jak je žalobkyně popsala v žalobě. Dne 8. 6. 2020 žalovaný reagoval na žádost o informace sdělením č. j. KUUK/094006/2020/UPS. Informace požadované v žádosti žalovaný rozdělil do dvou bodů. K bodu 1., podle kterého žalobkyně požadovala označení všech správních orgánů, které podnět vyřizovaly a uvedení doby od kdy do kdy byly k vyřízení příslušné, žalovaný uvedl, že podání JUDr. Jana Waltera ze dne 22. 2. 2017 prvotně obdržel Městský úřad Vejprty, který jej z důvodu podjatosti postoupil dne 28. 8. 2017 nadřízenému orgánu, který podání společně s dalšími podáními týkajícími se provozu „X“ vyřídil sdělením ze dne 19. 10. 2017. K bodu 2., podle kterého žalobkyně požádala o poskytnutí veškerých usnesení podle § 131 správního řádu, vydaných v souvislosti s vyřizováním podnětu, žalovaný uvedl, že v tomto bodě byla žádost ze dne 28. 5. 2020 odmítnuta rozhodnutím ze dne 8. 6. 2020, č. j. KUUK/094009/2020/UPS, sp. zn. KUUK/89683/2020/4. Žalobkyně proti postupu žalovaného podala dne 15. 6. 2020 stížnost. Žalovaný v písemnosti ze dne 17. 6. 2020, č. j. KUUK/099405/2020, kterou předkládal stížnost žalobkyně ministerstvu a kterou rovněž doručil žalobkyni, detailně popsal vyřízení žádosti žalobkyně ze dne 28. 5. 2020 s tím, že žádné písemnosti zachycující změny v příslušnosti k vyřízení podnětu nebyly součástí spisové složky v dané věci. O stížnosti žalobkyně bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 6. 2020, č. j. MMR-33539/2020-83/1583, kterým byl postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace ze dne 28. 5. 2020 potvrzen. Podle ministerstva žalovaný na požadavek žalobkyně o poskytnutí všech písemností zachycujících změny v příslušnosti k vyřízení podnětu odpověděl v kontextu souvisejícího dotazu na důvod předání spisu.
11. Z uvedeného plyne, že žalobkyně vyčerpala prostředek proti nečinnosti žalovaného, jímž byla stížnost ze dne 15. 6. 2020, avšak její užití nevedlo dle žalobkyně k vyřízení celé žádosti, neboť postup žalovaného byl nadřízeným orgánem potvrzen. V takovém případě má žalobkyně možnost obrátit se na soud s žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu (žalovaného), aby mu bylo uloženo o celé žádosti rozhodnout, což žalobkyně učinila. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
12. Předmětem přezkumu je otázka, zda žalovaný má povinnost vyřídit žádost žalobkyně o informace ze dne 28. 5. 2020, neboť dle žalobkyně žalovaný dosud o celé žádosti věcně nerozhodl, tj. některou informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou, zda žalovaný žádost o informace zcela Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyřídil sdělením ze dne 8. 6. 2020 a rozhodnutím ze dne 8. 6. 2020, č. j. KUUK/094009/2020/UPS, o částečném odmítnutí požadované informace.

13. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
14. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
15. Podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.
16. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
17. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
18. Žádost o informace splňovala všechny náležitosti dle § 14 odst. 2 až 3 InfZ, neboť ze žádosti plyne, kterému povinnému subjektu je žádost určena (tj. žalovanému), žadatel (tj. žalobkyně) je v žádosti řádně označen a v žádosti je i uvedeno, že se žadatel domáhá žádosti o informace dle InfZ a žádost byla řádně podána v elektronické podobě. Žalovaný tak byl povinen takovou řádnou žádost o informaci vyřídit v zákonné lhůtě 15 dnů, a to do 12. 6. 2020.
19. Žalobkyně požadovala sdělení, od kdy do kdy byl k vyřízení podnětu příslušný Městský úřad Vejprty a od kdy do kdy byl k vyřízení podnětu příslušný krajský úřad. Za vyřízení této části žádosti o informace pak není možné považovat sdělení žalovaného ze dne 8. 6. 2020 a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2020, v nichž byla poskytnuta informace o tom, že písemnost zachycující změny v příslušnosti k vyřízení žádosti o informace neexistuje a že jediný důvod, proč se spis vedený k podnětu nachází u žalovaného, je podjatost Městského úřadu Vejprty, který spis předal formou přípisu tajemníka Městského úřadu Vejprty ze dne 24. 8. 2017.
20. S ohledem na skutečnost, že dílčí otázka žádosti o informace (od kdy do kdy byl k vyřízení podnětu příslušný Městský úřad Vejprty a od kdy do kdy byl k vyřízení podnětu příslušný krajský úřad) nebyly žalobkyni poskytnuty, v této části nebyly žalovaným odmítnuty ani odloženy, žalovaný žádost žalobkyně plně nevyřídil. Žalovaný je tak k datu vydání tohoto rozhodnutí nečinný, neboť žádost žalobkyně o informace nevyřídil a informace Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyni neposkytl v požadovaném rozsahu. Námitka žalobkyně je v tomto směru důvodná.

21. Soud má za prokázané, že v projednávané věci nebyly žalobkyni poskytnuty všechny jí požadované informace. S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalovaný je ke dni vydání tohoto rozsudku nečinný podle § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť v plném rozsahu nevyřídil řádně uplatněnou žádost žalobkyně ze dne 28. 5. 2019 o poskytnutí informací. Soud proto shledal žalobu důvodnou a žalovanému v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně v přiměřené lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí soud přihlédl k tomu, že InfZ počítá s patnáctidenní lhůtou pro poskytnutí informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ].
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. V případě procesně úspěšné žalobkyně shledal soud důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání celé náhrady nákladů řízení. Zástupce žalobkyně zastupuje žalobkyni, případně Ing. Tomáše Waltera v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání, např. ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
23. V daném případě má soud za to, že žalobkyně nevyužila své právo k účelu, k němuž má právo na informace skutečně sloužit, tj. získávání informací ve veřejném zájmu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16). Naopak podání žaloby je motivováno snahou o získání tzv. přisudku, který je úspěšné advokátem zastoupené žalobkyni přiznáván podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud v tomto směru odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 66/2013-24, ve kterém tento soud dospěl k následujícímu závěru: *„Zvažuje-li soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení dle § 60 s. ř. s. otázku, zda náklady spojené se zastupováním advokátem lze považovat za náklady účelně vynaložené, neměl by pouštět ze zřetele i samotný účel procesu jako takového. Jeho účelem je poskytování ochrany porušeným nebo ohroženým skutečným subjektivním hmotným právům a právem chráněným zájmům. V souladu s tímto vymezením účelu soudního procesu nejsou situace, kdy se řízení vede nikoliv kvůli věci samé, ale kvůli částce, která může být přiznána na náhradě nákladů řízení; nelze připustit, aby soudní řízení bylo odtrženo od jeho skutečného společenského poslání a aby se místo poskytování ochrany stalo výlučně nástrojem sloužícím k vytváření snadného a nijak neodůvodněného zisku na úkor protistrany.“*
24. Soudu je známo, že žalobkyně zastoupená stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedla či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovala pokaždé poskytnutí informace dle InfZ. V současnosti počet věcí žalobkyně u zdejšího soudu přesáhl 70 věcí. V některých sporech je požadováno poskytnutí podání, které dříve učinila jedna ze tří shora jmenovaných osob.
25. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíce ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „*skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.*“

26. Pokud jde o Ing. T. W., rovněž pravidelně zastupovaného právním zástupcem žalobkyně, soudu je známo, že vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy jako žalobkyně. Jedná se například o žaloby projednávané zdejší soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021. Počet žalob, které podal Ing. T. W. u zdejšího soudu, které se všechny týkají poskytování informací, přesáhl 45 věcí.
27. Žaloby, jimiž Ing. T. W. napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle InfZ, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
28. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“ a nikoli pro získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních soud pro toto řízení dospěl k závěru, že žalobkyni přísluší toliko náhrada soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.